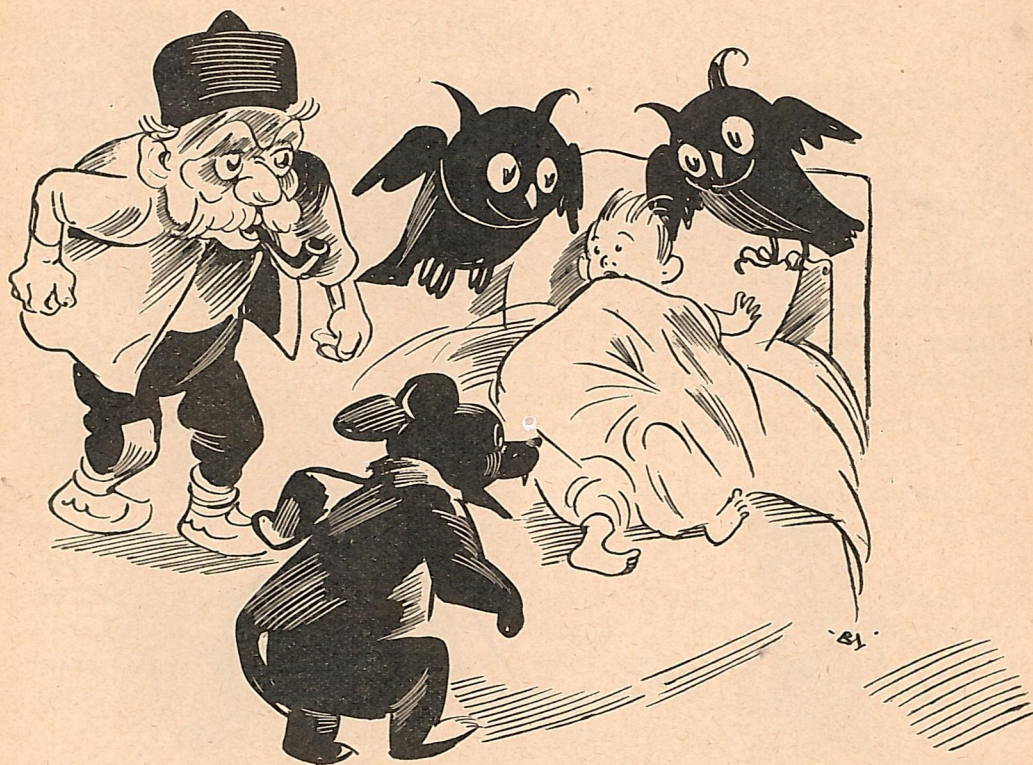

горе откъмъ училището доли-
татъ звуци тихи, приятни.

— Детскиятъ часъ, мамо!...

— Детскиятъ, ама... — кла-
ти глава майката, гледа го ка-
къвъ е отънѣлъ като пржчи-
ца, па ѝ дожалява, оставя ра-
ботата си и го хваща за ржка.
— Ха ела, да те заведе. Той
студениятъ камъкъ... баща ти
го изхвърли още тогава. Ама

и ти — да знаешъ — хубавъ
урокъ ти е това детскиятъ
часъ...

Звучитѣ отъ радиото се чу-
ватъ все по-ясно и по ясно,
напълватъ празната душичка
на Пѣйча, той се усѣща на-
пълно здравъ, издрѣпва се отъ
ржцетѣ на майка си и като
конче зацвилва нагоре по пра-
шния пжтъ.

Стоянъ Ц. Даскаловъ

